

52
51
50
49
48
47
46
45
44
43
42
41
40
39
38
37
36
35
34
33
32
31
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

1216.

1 15' 1 11'

3' 20' 10' 10'

1 15' 11'

1 15' 24' 11'

Nr. 4330.

Wastse laulo

ja

kannel.

Päiw ajap ärra pimmet ööb,
Laul rahwa rojust, roppo tööb.

Fr. K.

Tartun, 1863.

Trükkitu nink müja H. Laakmanni man.

1863. 92.

Journal

Von der Censur gestattet.

(Nr. 92.)

Dorpat, den 3. September 1863.

1216.

1863, untrif

Erklärung zum Inhalt

Paulja engel
ja temma kullane kannel.

Uts engel walgusest om tulnu alla,
Ke frandsidega kattap ilma ma;
Da päästap pinnmedusse kaplu walla,
Ja rahwas nakkap päiwa näggema; —
Ei sedda wüirsti ilma wüirsti talla,
Ma temma rinna küllen engawa;
Ei rōwelgi täll' tapjat lingu sõlma,
Da wōttap temma latsi rōõmsast õlma.

Da kannap meid Salemi mäkki päle,
Eht me kül rijo=orrun ellame;
Da annap meil' me rōõtopäiwi jälle,
Kui südda kurw nink awust werrine;
Ka awawa ta kuldse kandle äle
Me sõand, kes oll' kalg nink kiwvine.
Da omme sõpru rinna küllen oijap,
Nink sõa=tullen neide awu woijap.

Ta lendap laulden, mängen ülle mäkki,
Ta engap rosipuhmin orge seen;
Nink orjawiis, mes johtup temma kääki *),
Saap äitswas lillis temma palge een.
D tulge, sedda perlit otsma kääki,
Ehk ihho küil jo ojop iggiween!
Sis riihkem ülles Gesti mäkki päle,
Ehk kuleme jääl temma laulo äle.

Ma olle riihknu alla rosiaida,
Nink aikfast jälle olnu mäkki pääl;
Ma olle tedda otsnu paljo aiga,
Ka kuulnu kandle äle mitmal maal; —
Ta laulo ma ei kule! — Löwwa paiga,
Kos enganu ta kawwa — mitmal a'al;
Ent tedda ma ei löwwa: murre laine
Mo pati pessawa, ke murdlik, maine.

Ei anta rōmo-karrikat null' juwwa;
Oh katta waiiklik aud mo! — Minno keel

*) älli.

Jääp kanges: ma ei jõwwa ennamb luwwa
Nüüid wastfit laule, ke mo trööstfit teel,
Ei wannu laulda, ei ka palwit tuwwa
Mo sõamest; — mes annap jõudo weel!
Mo südda nakkap kangešt wäest pais'ma,
Nink ma jä nõrken kengu weren saisma.

Näts, kuldnu walgus joesep ülles jonin,
Üts rosimerri ojop taiwa päl';
Kiik pilwe lend'wa, ke siin surma-onin
Me otša katwa ellun siin nink sääl;
Üts wastne waim naks tufksma minno sonin.
Mes kule ma! — Se om üts pühha ääl!
Se ääl wõip kiwwipael' ello anda,
Nink kolokihha sisse enge panda!

Sääl iilgap mäel selgen rosimerren
Üts engel! — Rohhes pea paggema? —
Suur surmairu mo piinap; minno werren
Ei olle rahhu; pea kole ka.
Oh, eidas ommatšide riimal, armsan perren
Nüüid enge, kallin rahhun kole ma!

Te pühhad, kaugele meist oitke enda,
Et meije tumwikem' meist wiitmata ei lenda! —

Sa otset mo, kui järwe wolas messi,
Nink nakkat nüüd ni kangest pelgama;
Kui maggus om mo pühha rindu messi,
D tulle maitfa, enda kostuta!

Sis riihhi; kule, kae, oppi esfi
Kuis aotähhe rõõmsast laulawa,
Kuis nemma ümbre loja troni lend'wa,
Nink temmaga mailma walgust kandwa!

Siin äitsep pühha ello-pu pääl illu,
Nink rõõmu kannap selle rigi ma, —
Ei warja so siin surma one willu;
Se rigi templi waljust iilgawa.

Nüüd kae läbbi minno sõrmi pillu,
Sis näet ka, mes weel es mõtle ja. —
Et enma wö mo ammo olles katnu,
Nink enne sünd'mist sija merde matnu!

Mes om jäääl udsiun kii me lilliaija?!
Mes om kii rõõm, mes om kii meleä?!

Mes om kiik one pikka, kõrge, laiija?!
 Kiik ehte, furus?! Mes üts karwal pä?!
 Kui selgen walgusen neid wöttat kaija,
 Sis näet, et na pea kadduwa;
 Neid kattap tolm, nink surma wikkat nelap
 Neid aikfast jo, nink neide äits'mist kelap.

Ma tahha alla Riwa-male tötta,
 Nink figel' rahwal' sedda kuluta;
 Ehk nemma püüdwa endal' ettemötta,
 Se rigi pire pole töttata;
 Ehk nemma wibimatta rühkwa sötta,
 Wõitlema pinnuedusse wainoga.
 Ent anna kui mo liikme pandas sängi,
 Et ma so jalgu een wõis kannelt mängi. —

Ma sa sull' walgit rōiwit sälga pandma,
 Eest sinno muste närtse wihka ma;
 Sa peat minno pühha lippo kandma,
 Nink Eesti-rahwal' wõit sis laulda sa;
 Ma sa sull' wastfet meelt nink waino andma,
 Et sinno laul wõis äste kõnnada. —

Ta kaste minno enge rosinerde ;
Ta wainust jäije osfa minno werde. —

Kui wiimselt saisma jäwa sinno sone ;
Kui kanges jäwa sinno sorm nink keel ;
Nink ülle palge joostwa surma-jone ;
Kui nõrgas lät so südda, wain nink meel :
Sis jätta omma maine kitsas one,
Nink rühhi sija, — süin om rumi weel ; —
Ent wõtta nüiid mo rinnast sedda kannest,
Kui wõitja wõido perra kullast pannest. — —

• Ma näe tõuswat Eesti mäkki päle
So lauljat englit wõitja lippuga,
Nink temma kuldse kandle pühha äle
Mo wainun Riwa-rannal kõmmawa.
Oh, tulle pea, laula meile jälle,
Kes wannal ajal meile laulsit ja ;
Et mustne wain wõis wäggewast' end' näita,
Nink selle aja waimo wastfest läita!

Ent kasta Riwa=merre kitsast randa,
Sa kõrge mäkki wäggew kunningas,

Nink wõtta kangen wäen meile anda,
Et Eesti mõtja saasse lahembas;
Ka wõtta lättit pae sisse panda!
Ma näes, et Riwa-rand jo aljendas,
Et Paulja engel tõusjat rohto wallas,
Nink wanna wain jo Eesti rinnun pallas!

Sa junnune, ke pinnen lanen sandit,
Niiid minne mäele wärste lättele!
Sa, kes sa omma enge põrgu pandit,
Ks riihhi ruttun sanmun mäele,
Nink prugi Wannaessa kallit andit,
Mes temma jaggas sinno engele!
Sis sinno awwa seest üts suggu tõssep,
Kes rosinerren omma enge mõssep.

Äitsme = mehhe.

Sääl, kos ne wanna tanne saif'wa,
Sääl om üts illus ainama,
Nink selle ainama pääl pais'wa
Ka äitsmis rohju äitsmeta.

Uts udsu merri jodap lille,
Nink werip iille ainama; —
Ei kuulda karjalaste pille,
Kiik ellu lähhap engama.

Siin tõstap iille mõtša milga
Ku, öse walgus, omma pääd;
Ei näe tedda lome ulga,
Ent lilli tõstwa ommad käed.

Na aawawa niivid omme uli,
Ja loma laule udsu wees;
Ei näe nemma torme, tuli,
Ei kule neid ka eggamees.

Na kõnnelewa kuldsest ajast,
Na kõnnelewa kurjast tööst,
Mu-tronist, ja ka puhtast pajast,
Nink omnast jummalikkust ööst.

Neil' laulwa wannu losse müri,
Kuis wannal ajal elleti; —

Oh karga südda, rinda küri;
Ei kule sedda engligi!

Neil anwaldawa kuldse torni,
Mes perran meid saap sündima;
Ja rasse aja, tule, torni
Na meidest ärrakänawa.

Na omma selle orru poja,
Ent kõrge made kuuninga;
Neid jodap kuldse mäkki oja,
Kui meije lätte kuiwawa.

Na kandwa lille-mäkki päle
Meid omma taiwa-õnguga,
Niin meile kõnnawa sis äle,
Mes ilm es jõwwa sünnita.

Na palmitsewa närtswa troni
Meil' närtsimatta lillega;
Na ehhitawa ello troni,
Kos surm es lasse ellada.

Ma towa meile suri andit,
Mes meije ma ei walmista ;
Ma lõppetawa kurje wandit,
Se meid siin surma sumiwa.

Ent sattap iits neist Mitsme-mehhist, —
Ni wõi ma neid küil nimmeta, —
Sis kattwa frandsi tammehhist
Neid neide äits'wa awwaga.

Werd ikwa söame ninl silma ;
Ei tedda nemma nätta sa ;
Ent temma õng käip iille ilma,
Ea nimmi peap ellama !

Pühhapäiw.

Õikja äle iille ilma und'wa ;
Neide sõbra taiwa rõmo tundwa,
Waggun mõttin templi pole riihtwa,
Päikwit perlit onnuist silmuist pühtwa.

Jehowa, ke suur, om ilma õlm'uu*),
Taiwa andit ilma külge sõlm'uu,
Pühha engust terwel' ilmal' tomu,
Riki rindu wastset sõand louu.

Sääl, kos essi murre, pelgus, wärrin,
Sääl, kos troonse rojus, wanne, kärriin,
Sääl meil' kõitwa pühha äle wasta,
Taiwa udsuga me sõand kastwa.

Rahho wallitsep nüüd rijo-turruin,
Puhtus aijan, murrin, owin, kurrin;
Engli ellawa me waesin onin,
Pühha-waim me sõamen uink sonin.

Meije mõtte ni kui kotta lend'wa, —
Eesamaja pole käänden enda, —
Ülle pilwi, üle paljo made,
Ei na fae kõrwale ei tade.

*) ilma wõtmu.

Pühha ö.

Kulutaja engel taiwan.

Taiwa wäggi, wastfit asju kule!

Suri sõnnu kandwa minno ule:

Kristus, wõitja kunningas om tõtt'mu

Sõddima, nink lihha emel' wõtnu.

Herubi nink Serawinne sure ulga,

Andke auwo pühhale Jehowale!

Lennake nink andke teda ilmale,

Et ta allan kinnit omna templi mulga.

Englide ulk taiwan.

Tõstken siwu taiwalikkun wäen,

Wainlanne om tõest meije käen.

Üts karjus Petlehemi nurme pääl.

Mo Jummal, kaitša mo,

Mes paistminne om se!

Es näe eale

Ma sääar'tse walgusse.

Ma olle wistift eila surmauda lämnu,
Kos olles minna muido tairawalgust nämnu.
Ma näe englit kõrgen tairwa pilwin;
Üts iilgaw pissar ojop minno silmin.

Tõine karjus.

Mes näe ma! Üts wastne päiw om tairwan,
Nink kõrgen kule pühha laulniist ma.
Oh Issand Jummal essi allesta,
Mo waene eng om suren peljun, waiwan!

Kolmas karjus.

Suur Jehowa,
So tullet sa
Niid omme mitmatuhhandidega
Sia omni latfi kofkologguma!
Ma olle sinnuft ärratagganu,
Nink kawwa pattu õlman magganu;
Niid pea põrgu wärja pole ast'ma, —
Mo werri saap mo wiimsit jälgi kastma.

Suur Jehowa,

Oh allesta!

Kulutaja engel:

D ärge wõtke peljata,
Teil' tahha rōmo kuluta:
Se towotedu armo=kain
Om teil' nüüd wallal' ö nink päiw,

Englide ulk:

Uuw olgo kõrgen Jummalal',
Suur rahho tenma taiwa al,
Nink ä meel inmemistele;
Sest Kristus sünnip ilmale.

Karjaste ulk:

Me tenname so, pühhaus,
Et wanna aja towotus
Nüüd lähhap ütškōrd täitmisen.
Kos löwwame se englifen?

Kulutaja engel:

Te towotusse linan om
Teil' süündinu se pühha woon,
Ta engap tõpra=lome een
Sääl ütte kitsa sõime seen.

Karjaste ulk:

Autu olgo Essale,
Wäggewa saatjale!
Tenno ka Bojale,
Pattaste pästjale!

Autu engli wäele
Sõnnume tojale,
Ke nüüd wiip mäele
Tenno me lojale!

Englide ulk:

Kittkem ifs Behowat,
Kes nüüd om wõtmu
Saata teil' kunningat,
Abbis teil' tõtmu.

Karjaste ulk:

Nüüd rühkem Betlehemile,
Et lunnastajat näeme;
Sis laskem wäljalaota
Taad rõmo ülle ilma-ma.

**Kulutaja engel engli wäege taiwade
lennaten :**

Ma näe, kuis tuggewa müri
Kiik kokkosattawa,
Kuis laiija nink kitsemba piri
Kiik üttesullawa ;
Üts kange rawwatse käega
Sääl wallitsep pörgutse wäega.
Nüüd tullep üts pühha mees asten,
Taht parrembit päiwi neil' tuwwa,
Kes äddan ; taad wõetas puwwa
Nink naglata wande=pu kiilge.

Ent kaege kuninga keppiga
Sääl ülle mägede lendap ta ;
Ta oijop jo kõrgide pilwede pääl,
Ta elli, se kõnnab kui wõitjade ääl.
Jo wallitsep ülle ilma=ma
Ta targa nink tasjatse melega,
Nink tahhap meid mäele kõnnata,
Kes temma jällin sääl kõnnima.

Englide ulk :

Oh tulge sis, Abdami latse, me welle,
 Kui õitap teid Zioni passun se elle!
 Teil' ö nink päiw Salemi wärrai om walla,
 Me same teid ootma nink tõttame alla.

Wastue aig : wastue ello.

Päiw näitap ea-mäkkil' omma wäfte,
 Nink ohhap lumme-oarmist meije maad ;
 So tõusep wastue kewwai ülle mäkke,
 Nink tenma latse tõstwa rõõmsast pääd ;
 Päiw lainap nõrgal' iddul' kangit käsfi
 Nink kallit ehtit uore äitsmele :
 Ei wõi nüüid petja ling ämb lindu mässi,
 Sääl kos iits kerjas — toit om säitsmele.

Päiw murrap autwo-wärjit wastfel' ajal',
 Nink jodap wärja sambit kullaga :
 Ei suigu waene lats nüüid kitsal pajal ;
 Ei maadle tõusja roht ämb mullaga,

Ei kurna silmatwessi waeste silmi, —
Nüiid lõwwap wärsket rohto lehhe poig.
Jo mõõtwa wõra liinu taiwa pilwi,
Nink kigil narap wasta wastne aig.

Mi tõusep awwa põhjast suren wäen
Se woon, ke wande=pu pääl me eest poos,
Üts ärrawõitja lip om temna käen,
Et ta meil' wastse waimo=aja toos.
Ta jaggap põlletuile walgit särke
Nink pühha rōmo wandekandjile,
Ta litsup otša päl' neil' omma märki,
Ei anna wõinust ärrawandjile.

Ei kanna sundust nüiid Adami poja,
Üts wastne aig neid rōõmsast terretap.
Jo jodap ilma Libanoni oja,
Nink taiwas waestel selgest werretap;
Jakobi reddel taiwa wäkki kaunap,
Neid, kes siin allan wõra olliwa,
Ja neile äitswa lille aidu annap,
Kes ussun wona sisse kolliwa.

— Oh tulge, — rühke teije, kelle nimmed
Om võra wona ello-ramatun,
Ja wõtke kaeda fedda pühha innet,
Mink wastfit asju wastfen ferrikum!
Se lättele, kost jofep ello oja,
Nüüd tõstwa omma wahwa palget kiik;
O tõstken omme silmi Ewa poja
Nüüd ülle pilwi, sääl om teije riik!

Suwwiste pühha.

Suwwiste pühha eht Moria kroni,
Jehowa one ilgap wallufast;
Päiw paistap wastfet ello fiki soni,
Zioni wahhi puhkwa maggufast.
Ei olle Salem särast päiwa nännu:
Jerufalemi auw ei olle auda lännu!
Mink Israel lät sure pühhale.

Ra meile paistap selge walgus alla
Sest maast, ke met nink piima loop,

Nink meil om fige pühhamb taiwan walla, —
Üts mees meil' pühhi=audit toop;
Se mees om ma nink taiwa essi louu,
Ehk ta küil surman risti=kannun pomu;
Ehk ta küil meije welles sai.

Näts, tulle legi katwa sinno maija,
Nink pühhaus om sinno kambrekenn';
Nüüd wotta omma söamette kaija,
Se om so ärrapästja templiken.
Ei olle särast päiwa Abram nämmu:
Ei olle pagganitte trööst weel anda lämmu!
Jerusalem om sinno urtsikuu.

Ei wõi nüüd walloga sa enge panti,
Sest enge pästja om so söamen;
Ei prugi romaten nüüd leiba santi,
Sest ello=leib om sinmul Piibli seen.
Sa peat omma südda puhhas oitma,
Eis saap so Jehowa so ikkes toitma,
Nink sa läät sisse taiwa rönimle.

Auw Aleksandrele!

Auw Aleksandrele,
Me sure keisrile,
Ke söamen meid kannap,
Meil' essa armo annap!
Nüüd laulge Gestimehhe,
Kiik lossi, lina, rehhe:
Auw Aleksandrele!

Auw Aleksandrele,
Me kalli keisrile!
Ke suur om jo siin waiwan,
Ent suremb kõrgei taiwan;
Ke murdnu wangi-randu,
Meil' katnu rōmo-laudu.
Auw Aleksandrele!

Auw Aleksandrele,
Me armsa essale!
Kiik ma nink mõts nink merri,

Ja kiki õng nink werri,

Kiik laulgo iitten melen

Niiid mittotuhhat kelen:

Uuv Aleksandrele!

Jummalaga rahho-org.

Jummalaga minno lilli!

Jummalaga ainana! —

Jummalaga laste pilli!

Ei ma teid niiid kuulda sa.

Minno a'wa tormi, tule,

Minno kutsua wahwa ule.

Jummalaga esfama!

Jummalaga kuldne lätte!

Jummalaga minno tiik! —

Kiki anna esfa lätte,

Kell' suur wõimus, kell' suur riik.
Sõa-lippu minno õik'wa,
Ihkaniisse sõand loik'wa.
Summalaga rahho-org!

Summalaga rahho-päiwa!

Kas ma teid siin nätta sa? —

Summal teed kuis kuli käiwa,

Pandwa minno maggama. —

Summalaga esša, enna!

Summalaga neitsi kenna!

Summalaga esjama!

Kui om käggu kufnu surma,

Urge minno ootke sis.

Neitse ärra sõand kurna,

Jä ma ello tulle wist';

Tahhame sis pühhi pitta;

Sõpru säden sajaritta; —

Summalaga rahho-org!

Sõamehhe rōmolaul.

Kule, — jo dikap meid passuna elli!
Wõtta nüüd püüsi ja mõka mo welli.

Eõddi sa wahwa mees,

Kui sul ka werri fees!

Kui sinno ello sis undawa wõtwa,
Wõitjade krandji full' wasta ifs tõtwa.

Purruta wainlast, nink wainlasse walle,
Pillu täll' kule kui mängija palle!

Wõitle ifs sõamest,

Enda nink rigi eest!

Sis saap ka kule wihm rōmo full' toma,
Nink sinno rinnan iits autäht saap poma.

Jehowa Jummal saap kangeest meid kaitsuma,
Wainlasse Gestlaste käewart maitsuma.

Wõitle ifs sõamees

Enda nink tõiste ees!

Murretu mõga so wälke sis kilwa,
Tulliste kule al wainlasse itwa.

Kiide söame rõmo sis tundwa,
Kulide rahhed meil' laulosit undwa.

Edamees õiska ja,
Wainlasse paggewa!

Werrewit riste na jälja pääl kandma,
Tundmatta modusit ilmale andwa.

Welli, mo welli, niüid wellitsit õika, —
Wainlaste päid ma kui narid jälä lõika;

Tõttata tahha ma
Ilm aja wiitmata

Wainlaiši lahingu-platši päält pühkma, —
Tantsma nink kargama, laulma nink — rühkma.

Kule, jo kutsup meid trummide kärrin;
Eüdda niüid rindu ja kaddugu wärvin!

Wõitle ja wahwa mees,

Kui sul ka werri kees!

Kui sumo ello ka undawa wõtwa,

Wõitjade krandsi sull' wasta ifs tõtwa.

Lillikenne ning innemine.

Egga lillikenne iilgap
Ütskõrd selle ello seen,
Kui ta ehte mahhasattap,
Emma muld taad õlmawõttap.

Kuis näep wälja lillikenne

Kui ta äälme faddanu?!

Kuis näep wälja innemine,

Kellest norus tagganu?!

Mo rofikenne.

Lillikenne äitsap, —

Lillikenne närtsip, —

Omnen mahhasattap,

Muld taad finni-kattap.

Di kui lillikesse

Om ka innemisse:

Täämba kaunist äits'wa,

Omnen jobba närts'wa.

Selle et sa äitset,
Omnen jobba närtsit,
Armasta sa minno,
Mi kui minna sinno.

Rosikenne tulle, —
Minno sönna kule,
Omnen ehk sa sattat,
Muld so kinnikattap!

Rae minno silma,
Tulle minno õlna!
Kinnan ma so kanna,
Armun suud full' anna.

Mo engel.

Minno kallimb engel
Siin ma-ilma pääl,
Sa ei to mo engel
Kahho siin ei sääl.

Sinno wälgo-silmi

Pea kaema,
Muido rahho-pilwi
Ei sa nätta ma.

Sinno rosi-uli

Pea putma ka,
Muido murre kuli
Minno surmawa.

Keisri, jägo sulle

Sinno keisri troon!
Armsamb om ta mulle
Kui iits kullast kroon.

Rõõmsast laulap temma

Kui iits englifen;
D kuis om ta kenna,
Armas sõamen! —

Lasse armul kadwa,
Sis ne rosi ka,
Ke ta palget katwa,
Sawa paisuma.

Ei ma tedda anna
Ilma warra eest;
Ta om tairwa manna,
Antu iillewest!

Kinnan sa ma kandma
Tedda siin nink sääl;
Nõu saap ta null' andma
Ilma reisi pääl.

Mo tuuwifenne.

Mo tuuwifenn' tulle,
Nink anna null' suud!
Mo närtswa ule
— Ei nõwra joht muud.

Sa ollet mo wanduu,
Sa wiikat ka mo; en si
Ma olle tiik kanduu, —
Nink armasta so.

So pösse ne walge
Om kauni nink ä; mo
Oh, olles so palge
Mo rōöm nink mo pä!

So äitfewa ule,
So taiwalik ääl,
Dunn' laine nink tule
Siin merrewe pääl.

So läitwa filma
Om selgemb kui klaas;
Jä sunnušt ma iluta,
Mes om sis mo paas! —

Ent rinnun sul ellap
Üts wihkaja meel,
Nink se sinno kelap,
Mo armasta weel.

Mo tuuwikenn' wötta
Niiid unmeta kiif,
Nink wasta mull' tötta, —
Ja meil om se riif.

O armasta minno,
Ni kui minna so;
Ma armasta sinno, —
Sa tunnet jo mo.

Mo tuuwikenn' tulle,
Nink auna mull' suud!
Mo närtsiwa ule
Ei nõwowa niiid nuud.

M o o n e.

Sinna mo weap mo käif,
Kos sääl se onekenn' läif;
One ni weike, ni ä,
Sinnust ma möda ei lä.

Eulle, o taiwalik and',
Ammo mo südda jo wand
Iggawest armo, — et sull
Olles üts nurgakenn' mull'!

Arra jätta armo mahha.

Kui sull' sääl

Wäe pääl

Udsu pilwe wastakõikwa,
Sinno kuldse torni õikwa;
Kui so kutswa ma nink merri,
Põsse, ke kui piim nink werri:
Mõttele sis, et silmawessi
Kallimb om kui kuld nink messi!

Niink kui ta

Lahkewa

Kosinuppu so een saiswa,
Suren illun äälmes pais'wa,
Sinno sõprust, armo tahtwa;
Paljo sinno otsa wahtwa:
Mõttele sis, et õige illu
Enda näitap läbbi pillu!

Käna weel

Omma meel,

Kui sa ülle mäkki lännu,
Kui sa maad ja ilma nännu,
Sija; — tulle minno õlma,
Wanna armo wastsest sõlma; —
Ärra otsi rikkust, rahha,
Ärra jätta armo mahha! —

Peigmehhele saja = päiwa ommungul.

Täämba lähhap prudikenn'
Pühha altri ette,
Tenna pään om frandsikenn',
Illus om ta kätte.

Peigmees lille korja sa,
Rapputa te päle,
Et ta wõisse römoga
Tõtta templi pole.

Minge ajawiitmata
Urbe = osse toma,
Palmitsege olega
Krantse, kalli loma.

Kambrit kaunist kasfige,
Sõpru saja saatke ;
Ärge ärrawäsfige,
Ärge laisalt waatke.

Et ta elde melega
Emmas teil' wõis olla,
Kõõmsa näo, kelega
Teile wastatulla.

Beigmees, mõrsjat koddo to
Ni kui filmaterra;
Kõmo karrikast sis jo
Kõmo rõmo perra.

Brudile saja=päiwa ommungul.

Olle rõmus täamba sa,
Omnen ollet wannemb,
Ello talw sull' tullep ka,
Ja sa ollet kurtwemb.

Karga, tantfi minnoga,
Kõmo laule laula!
Minna rõmus sinnuga
Laula, tantfi, karga.

Niian äitsep lillikenn'
Sinno puhtal pajal,
Murrum tantšip wonaken
Kewwaditsel ajal.

Pilli kauni lodawa,
Et sa neid saas toma;
Piki filma odawa
Sinno armast loma.

Ent ei figest oli sa;
Arm om sinu kōituu, —
Arm om ainult ütšinda
Sinno sõand wōituu.

Selle mōrsja rōmoga
Templi pole tōtta,
Onna armsa peijoga
Onnistust säääl wōtma.

Beigmees saap sis tabbama
Sinno nink so kaitsuma;
Latse põlv lät maggama, —
Sa saat armo maitsuma.

Teije sate fullama
Kokko, ütte jäma,
Ka sääl kõrgen ülle ma,
Kui kiik surma läwa.

Beigmees nink mõrsja.

Kattekeste omma nemma,
Noormees omma mõrsjaga;
O se rosi kenn' om kenna! —
Mehhe õlman engap ta.

Tõine tõisega na läwa,
Kes wõip neid weel lahuta?
Iggawes na ütte jäwa;
Arm ei lasse lahuta!

Tõnnis ja Maije.

Õnnis, säitse kõrda õnnis
Om mo kallimb sõbber Tõnnis ;
Ta om löidnu allan taiwast,
Päsnu murrest, äddast, waiwast.

Õnnis, õnnis om ta Maije ;
Tõnnis põlgse Matsi Kaije.
Mai riühk Tõnnissele wasta,
Tahhap kuiva sõand kasta.

Mai oll' Tõnnist ärrapõlgnu,
Ehk ta küll tall' armo wõlgnu ;
Ent nüüd om ta sõand kõitnu
Tõnnis, nink tall' perrasõitnu.

Arm om jobba joobnus jootnu
Neid, kes wastset aiga ootnu ;
Neil' nüüd paistap kõrgein taiwan
Wastne päiw jo allan waiwan.

Kulbse pilwe nüüd neid katwa,
Engli neide sõand atwa
Imnudega, ke om terra
Wiimfelt armo kuma perra.

Arm wõip meile taiwast tuwwa,
Möttist furi asju lutwa ;
Annap meile taiwa õhku,
Mink wõip kiwi-mäkki lõhku.

Selle fäitse kõrda õnnis
Om mo kallimb sõbber Tõnnis ;
Ja om allan lõidnu taiwast, —
Päsnu ärra murrest, waiwast.

Mo päiw.

Päiw tõssep rõõmsa näoga,
Mink annap male suud, —
Ja lähhap temma maggama,
Ei te ta mitte muud ;
Ja põsse armust pallawa,
Mink ni kui lilli äitfewa.

Nüüid lähhap kange wäega
Ta onma päiwa tele;
Nink künap pea römoga
Jäll' koddo pole mele,
Und suud nink lähhap maggama
Tullitsen armun peijoga.

Se iilgaw armo-tullekem'
Ka pallap peijo rinnun
Ni kangešt, et ta söamen
Om sakkest suren irimun;
Sest selget teedmist annawa
Kiik mäe, te tulb purskawa.

Ent iitskõrd saap iits saiapäiw
Ka suren awwun petus; —
Oh awwa enda armo-kaitw,
Nink ärra elju lotus,
Et me wõis saju römoga
Nink õiskaden sis pühhenda!

Sis sawa kuulitus passuna,
Peigmees saap tullen klantsma,
Nink onma armisa prudiga
Sääl rōmo-tantse tantsma ;
Ent wiimselt sawa tullega
Na üttekoffo sullama.

Nink ku ja tähhe sawa ka
End' tullest joobnus jootma,
Nink irmsa õiskamisega
Tõist päiwa endal' ootma ;
Ent kui se päiw saap tõssema,
Meid siin ei sa ämb leitama.

Niiüd tõsse ülles rōmoga
Mo päiw, mull' anna suud,
Ja kui sa eitat maggama
Sa ärra te joht muud ;
So põsse sawa pallama,
Nink ni kui lilli äitsema ! —

Ohkaminne.

Ommen warra lähha ma
Sull', mo ello, wasta;
Kui sa ärra, ommawa
Päiwa mull' kui aasta.

Kööm mull', - sinno näe ma,
Minno õn nink illu;
Pea, pea toot mull' sa
Murre kuma willu!

Kiik om ärranärtsinu,
Kiik om ärralännu,
Kiik om ärrakaddonu,
Mes ma illust nännu!

Sinnoga na lendsiwa
Ülle we ja made,
Ohkamisse pinawa
Minno — kae tade.

Sinno söamen ka wist
Kiik ne pühha äle,
Mes mult wiis iits maggus rist,
Kulus wastfest jälle.

Eht siin allan enga ma,
Minno mõtte käiwa,
Wõtwa sakest endaga
Minno ööd niik päiwa.

Et nüüd pea näes ma
Sinno armo-silmi;
Iggitsego ilm sis ka
Irmist pikse pilwi!

Ei sest figest oli ma:
Arm wõip minno fatta;
Arm wõip ainult ütfinda
Minno kurbust matta! —

Tütarlatse kaibamine wõral maal.

Mo esfama mägede tairwalik lätte,
Konnas so mättal jäll' engama? —
Kes and mull' mo lotusse päiwi weel kätte!
Wiitmata lotele aijewa na.

Oh et ma niiüd äitfesse esfama süllen
Ni kaunist, kui osakenn' wigipu süllen!
Ma wõttasse lendawat aiga sääl kōita,
Ninik temmaga witen sis tassembast sõita.

Kiik liinu sääl põlgsiwa põhjama päiwa,
Lennaten lännuma rannale:
Ma waene jätti mo esfama tairwa,
Sõuden ninik purjeten ilmale.
Kes om kiil ne tairwatse ojoja jõudnu;
Na omma ni tulliste lõunale sõudnu?
Mes olle ma lõidnu?! — Ma pea end pandma
Niiüd engama auda, ninik ihkamist kandma.

Sa iilga iks ilja weel onnmongo kullan
Mulle, kes warra mull' paistjit sa,
Et ma ei pea sääl süggawan mullan
Ihkiden, waidelden walwama.

Dh, wõtke mo trööstida, kullatse jone,
Te lörgemba wäggede tufsuwa sone
Sääl lättel, et wõis ma weel lendawat föita,
Nint ohkawat ihkamist wäggewast wõita!

Dh, konnas mo närtsiwa ule so putwa,
Tairwalik, jummalik, pühhended' ma! —
Mo trööstija engli kiik minnoga nutwa,
Eest kangel, kangel mult ollet sa.
Dh wõis ma nüüd wäggewin sõmen weel jumwa
Mo esfama lilledede õngu, nink turwa
Mo söamest tenno! — Dh et ne mo äle
Wõis eljuda esfama piride päle.

Mo sõbrade onet, sääl kengude küllen,
Kuis te ni kangel mult ollete?!
Ma engasse teijega esfama küllen,
Dh, et te minno nüüd põllete!

Mo rōmo ma rijota teijega jaggas,
Sääl maggusast pühhended' taitwa al maggas;
Oh et iks ne lotusse tähhe end' käändwa,
Nink mäe ja orru meil' pirisit säädwa!

Mo kaddunu taimast ma allan ei näe, —
Näertsinu mulle ta illu nink ä!
Ent kõrgeen mull' iilgawa parremba mäe, —
Sinna nüüd wiitmata purjeta.
Üts pinne ö minno süin õlma saap wõtma,
Ent laulden sa minna süist mäele tötma;
Sest süinna mo tõmbawa kõrgemba wäe,
Nink süinna end' käändwa mo wässinu kae.

Nink altar, sa saat minno ärra süist saatma,
Sinna, kes warra jo terretit mo, —
Ja pikkin silmin mo perra ka waatma;
Mõrsjade krandsin es näe sa mo.
Oh, — et ni warra üts wikkat jo neelse
Mo tõusewat rōmo, taad äitsenast keelse!
Se pinap mo sõand, nink surman mo wõidap,
Ja minnoga wiitmata mäele wist sõidap.

Mo esfama mägede trööstija lätte,
Wõis ma so mättal weel engata!
Kes and null' mo lotusse päivi weel kätte?!
Ke wiitmata lotele aijewa!
Oh wõis ma weel aljenda esfama süllen
Ni kannist, kui osakenn' wigipu süllen!
Nink wiimselt sis lend'waga mäele sõita;
Eh' lassep ta enda sääl iillean kōita.

Rosi ohhaka.

Oh, et iks siin allan ni paljo weel waitwa!
Ma lassēs end' parremba male siist kairwa:
 Petja om mele,
 Wõlsja om kele; —
Ma istu nüüd laiwa nink otši mo taiwa.

Päiw ajap mo kaugele ommungo male,
Siin paistap päiw selgeste kurjal' nink wale,
 Parradis annap
 Rõmo null', kannap
Mo kõrgemba, parremba, rõõmsamba male.

Ent kaugelet iits elli mo taggasi õikap,
Kes ni kui mõõk kaibawat sõand mul lõikap;

Wõrast maad jätta, —

Kaos mo ädda

Mo esfamaal, kohhes se elli mo õikap!

Ent tüttarlaitis ehhitap wõlfsijat palget

Siin lillega warra, — oot kaddunut walget;

Pingu ta säep

Mehhel', niik näep

Sis naarden, kuis pissara kattwa ta palget.

Weel täamba ta lubbap siin sõbrale armu,

Ent onnen teep temmale kuma niik farmu;

Meeft temma narap,

Kes tedda arap,

Niik tõisele mehhele wannup ta armu.

Sa kae seperrast, mo sõbber niik welli,

Ehk rose al maggap iits aukuja penni:

Wõlsja om mele!

Petja om kele!

Sa kule mo sõnna, mo sõbber, mo welli!

Sige tuggi.

Kui kiik sinno ülle narap,
Üdda sinno kangešt arap,
Nink kui rasše pina aja
Litšwa sinno nink so maja.

Kui so kippe filmawesši
Maggus om kui piim nink messši
Neile, kes sull' olli enne
Söbra, suggulasse, welle.

Kui so möršja sinno wihtap,
Nink tõišt noortmest endal' ihtap
Söamen, ent üttele : kule:
Puhhast armo wannu sulle.

Kui kiik pikse irmsast karkwa,
Nink kiik kurja waino ärkwa;
Sinno lotusse kiik koolwa,
Meelwan jöen merde woolwa.

Sis mo welli, sis sa näet, —
Kisti liiwwen onnad käed, —
Et se ilma rõõm nink warra
Kadduw om, nink lõppep ärra.

Sis sa näet, et libbe kele,
Kes sul seggasiva mele,
Olli lamba-rõiwim soe; —
On et sul iits parremb toe.

Selle päle ellun loda,
Temma käest abbi oda;
Se saap sinno kangešt kaitsuma,
Sa saat puhhast rõmo maitsuma.

Kadduw aig.

Ah, kuis ruttu kadduwa mo päiwa!
Pea jättap jooksmist aja-kell!
Millioni, ke siin päiwi näiwa,
Engawa niid põrmun mulla al.

Minno naabri omma auda tõtnu,
Awwa pole astu minna ka;
Nig om minno sõpru iittenwõtnu,
Wõtnu armsit päiwi endaga.

Kiik ne tunni, mes ma olle nännu,
Zuhhatiwa minno läbbi ma,
Nemma omma minnust ärralännu,
Es na wõtta minno ennega.

Küllalisses minnule weel käiwa,
Kui ma ilda istu iitsinda,
Minno sõbra, armsa tunni, päiwa; —
Sis ma ohka: „Engas teijega!“ —

: Pähhikesse awwa weren sattap
Awwo kroon, ninē sandi trööstija;
Mõtke sinna, kedda illu kattap,
Ehk sa jōwwat pea sinna ka!

Ärra otfi rikkust, auwo, rahha
Omna terwe jõum' nink wäega;
Uig neid jättap rijus ilma mahha,
Nink ei sada sinno maggama.

Ärra kae omna kotti pikkust,
Ärra möda tedda punnaga,
Perjaja; sest selle ilma rikkust
Uig ei wötta mitte sünnoga.

Minge kergest, saatja tunni tahtwa
Tõise male teid süst juhata; —
Ne, kes selle ilma illu wahtwa,
Ne ka jäwa süna maggama.

Raske, raske om ehk sul se mõtte:
Pea wõt üts tund mo endaga!
Ja mo armas sõbber, se om tõtte:
Pea läät süst ärra sa!

Sinno sõbra omma auda lännu,
Arwa pole astut sinna ka!
Kiik ne tunni, mis sa ilman nännu,
Sinno tõise male sadawa.

Pit om tullew aig,
Pühhike lännu aig; —
Om eddimänne ärralännu,
Kes om sis temma pikkust nännu?
Nink immetellen näet sa,
Et tõises ajas sanu ta.

Mo adra=luits, mo pibo=suits.

Kui mo wallus adra=luits
Laiwa tahti kojop*),
Nink mo nōnna=loa suits**)
Piltwi pole ojop;
Om mull' kiik mu ilma=illu
Ni kui surma=warjo willu.

*) malip. **) pibo=suits.

Minno iimbre pallawa
Waikselt Jani-tulle ;
Minno juusten äitsewa
Pibo-suitso sulle,
Kandwa minno iille pilwi,
Andwa mulle waimo filmi.

Sinno auvus laula ma,
Minno nōnna-kodda ; —
Lass ne k̄ao kuttuwa,
Et sa furma odda. — —
Ja, kes mōto ärrapōllep,
Endal' furma rindu sōllep.

K e w w a i.

Kewwadine aig om murrin ;
Lambakem', ke talwen kurrin
Olli, fargap fermeste, —
Ärja, lehma, wonakesse
Nink kiik maja lomakesse
Pöidwa toitu rohkestē.

Einu lendawa uink andwa
Rojal' auwo, laulden kandwa
Osfakeise pessale ;
Kaunist paistwa lillikesse ;
Rõõmsa omma innemisse, —
Saatwa tenno esfale.

Rõõmusta end' rõõmo ajal,
All pä kaitaja keppi najal !
Moremb suggu laula ja !
Õnne tunne lomakenne !
Põhna armsast lillikenne !
Puhhu tairwa = mängija !

Talw saap rõõmo ärrawima,
Meelma rõõmo = enma pima ;
Kallis aig lät maggama.
Küilma fängi saap teid pandma,
Kitsast rumi teile andma,
Rõõmo, murre jaggaja.

Karjalatsele.

Umbre lätte kamba
Pilli kaswawa,
Pille sean lamba
Köömšast kargawa.

Wonakeste kalan
Krandši äitšewa,
Ke ka minno melen
Ei sa närtsüma.

Karjus lambit šödap
Kaunil karjamaal,
Ja neid saggest jodap
Pättel — kuitwal a'al.

Laulden ajap temma
Lambit koddö pol'; —
Murreta om nemma, —
Täl om neidest ool.

Märtswad lilled.

Kos on keik need lilled jäänd,
Ke meil' rōemo kandsid,
Mint kui päit' end' loja wäänd,
Maggust lõhna andsid? —
Päike werib maddalast;
Talw meid arap wäggewast. —

Kes on küil neid neitsid näind,
Kes ifs lille nopp'jid?
Kohhes on keik linnud läind,
Ke weel laule õpsid? —
Kewwad' on meist tagganud;
Neitsid, lauljad kaddonud! —

Wi mind fenna lättele,
Kos se neitsi seis, is,
Ke ifs minno juukstele,
Ville-krone leidis. —
Moor mees, allif küllmanud,
Neitsi ärraäitsenud! —

Õlle = laul.

Minno õlle = kannikenn'
Om mull ikkes armas ;
Trööstip minno kurbusen,
Teep mo liikmit kärmas !

Keswa leem, mes kanni seen,
Om meil' taiwast antu ;
Temma om iits kallis leem,
Waim täll' sisse pantu.

Näe, wanna emnakenn'
Kaep klasi põhja ;
Sääl om kenna peeglifen,
Kes iits kange soh'h'ja.

Se om küil iits possija,
Näe, eit saand nores ;
Minne rühhi kossija,
Wähk om wärskes fores !

Nore sawa norembas
Ölle-kanni läbbi, —
Söbber, sa läät wannembas,
Ärra te mull' äbbi!

Et me wanna eidekenn'
Nores sai, näid isse, —
Siin full' ölle-kannikenn',
Kae sinna sisse.

Murre pilwi ajap ta
Sinno otfast ärra,
Kõmo päitwa näet sa, —
Ta ei te full' kärra.

Kui ma tenma mannu sa,
Unneta mes wäljan, —
Sa kui tedda jätta ma,
Istu runa säljan.

Keisris olle samu ma,
Ei wõi jalksi minna; —
Ent, — mes sünnip keisriga?
Kroon jääp täl iks sinna.

Rõmo-päiwa nint arm.

„Bõzze, mes nüüd küllan tulus?

„Kas sa Maije näijet ka?“

„„Sobba luggu Maijest tulus

„„Tagga külla tammuma;

„„Maijel om nüüd omma luf,

„„Mees ni illus, kui üts nuk.““

„Kule, kule, welli nida!

„Maije olli wäega pai;

„Kül ka mõnne rõiwa-rida

„Prudi-andes ütten sai.“

„„Rõiwit tälle kül es anna;

„„Tapsi pörs, kes näddal wanna.

„„ Saja saiwa priskest petus, —
„„ Tufsgi wõip weel mälleta, —
„„ Saiwa libbe kogi ketus
„„ Numa-põrsa raswaga, —
„„ Nink ni sai sis Maijete
„„ Luwaseppa sellile.

„„ Kolme päiwa jäije waja,
„„ Muido olles näddal täis,
„„ Et mull' alt nink iille paja
„„ Põrsa rasu nõnna käis,
„„ Ehk ta küil ni karwane
„„ Oll', kui karwamarjake.

„„ Sis ma wõtti õlle-tuusti,
„„ Peij' täll' pähhä sellega; —
„„ Mõttele, läbbi kõwwa nuusti
„„ Naksu rasu tulkuma!
„„ Tufks laks' perrast tuusti ärra,
„„ Nink sai ligest ikkes perra.

„„ Wiinse päitwa lõunal tälle
„„ Kinnas soormit moldi täits' ;
„„ Sest null' oll' ifs alw nink jälle,
„„ Nink ifs südda iille läits,
„„ Kui mo emma worste teggi ; —
„„ Sööp jo zigga soormit esfi.

„„ Kiffus mõnni worste padda,
„„ Es na kõlba kohhege !
„„ Saije tõisi päle sadda, —
„„ Mõnda ma es loege.
„„ Esfi seij' weel fugguge,
„„ Tuks es sö no fukkuge.“

„ Sul sis olli rõmo-aja,
„ Kulla wanna zõzzeke ;
„ Mõid nüüd litsup meije maja,
„ Ei ta lasse ellade :
„ Wõt mul mehhe, lehmawaska,
„ Eila õse kirju taska.“

„„Di, kas Mats jo furma maitsnu?““
„Lõuna ajal mattime.
„Waskat, kedda esji kaitssu,
„Ikse minna wäege;
„Kaibasji iks omma ätta,
„Es sa selget päiwa nätta.““

Kül ma tõise mehhe sa,
Ent mes te ma lehmata?! —

Rõmus Mihkel.

„Mihkel, mes sa nida rõmus, —
„Kas sa mõnnes pikkas sõmus
„Nõija nõija=peeglit näit?
„Mihkel, Mihkel, se om pahha,
„Sedda peat jätma mahha;
„Sinna peas kolin istma,
„Nõonna ramatude pistma!““ 3

- „„Es ma näe nõija=peeglit, —
„„Siski südda rõmus mul, —
„„Saije selget tuld nink weewlit;
„„Di, ma olli õige ull:
„„Tõije tammest sülleml' mahha, —
„„Messilastel' oll' se pahha.
„„Nämm' mull' teij', et lätsi tamme,
„„Wannast kottist wastse amne.““

Herra ja Mats.

(üts mustine jut.)

- „Armas herra, waiwap murre
„Teid, et te ni kurwalik?
„Lennasiwa jobba kurre,
„Nink kiik ilm om rõmolik;
„Kõa orras aljas lööp,
„Lehm ja lammas lille jõöp; —
„Mes nüüd kallist herrat rõhhup?““

„„Kulla Mats, kiit äitsep sulle „„
„„Ent ei mitte minnule; „„
„„Eöke ei laula mulle, — „„
„„Ei ma sutwe näege! „„
„„Mulle tettas pahha karrä, „„
„„Mijas onnast mõisast ärra: „„
„„Pea fantma minnema.“ „„

„Kulla herra, kuidas nida? „„
„Mõisa om jo teije ä; „„
„Sedda kitwa rehhe pida, „„
„Kui ma kurwalt mõdalä; — „„
„Wõlg om ärramasetu, „„
„Eö-waitw ärratasfutu, — „„
„Kes wõip mõisat ärrawõtta?“ „„

„„Niiüd om jobba aastat kümme, „„
„„Kui ma mõisa herras sai, „„
„„Kui ma wanna tamme tünne „„
„„Probis omma kirwest ai; „„
„„Kiit sai' äste nakkatu, „„

„„Wõlg sai' ärrakistotu, —

„„Ent nüüd armas Matsikenne!

„„Espä lätši Tarto-lina

„„Wannu sõpru kaema;

„„Sääl ma saije rasse pina,

„„Mes ei ial unneta:

„„Nüüd just kümne aasta eest

„„Sõime sadda munnakest,

„„Nink ei wõine wõlga massa.

„„Espand munne wõlgo andse;

„„Wõlga tahtse massa nüüd, —

„„Ta mull' rehnung ettepande,

„„Kell' es lõwowa kessi süüd, —

„„Ent ni paljo nõudse ta,

„„Et es jõwowa tasfuda,

„„Nink nüüd pea mõisat miima.“

„„Tohho perdit, kule immet!

„„Sadda munna? — nink iits mõis! —

„Mes om neide sakste nimmet ?

„Kingis neile mõnmi kõis, —

„Et süst kulla=male na

„Wõisje ruttu purjeta,

„Nink kiik alpe tempe jätta.“

„„Dunnen peat lina sõitma,

„„Nink sääl kohtosakstele

„„Sedda enge külge kōitma,

„„Et na mo eest saiasse.

„„Kõrtsmik minno rassest lei’,

„„Temma munne kannus tei’ ;

„„Kanna andwa jälle kannu.““

„Herra, kui se assi uida,

„Ja te sedda tahhate,

„Mes ma sis weel aiga wida ;

„Lähha omnen Tartude.

„Teile kallist terwist sõwwa !

„Teije ääd ja kaswu nõwwa,

„Kui ma Tarto=lina sa.“ — —

„„ Mats, kas ollet herrat nämmu ?
„„ Kohtun pididi ollema !
„„ Käsk om annu ärralämmu,
„„ Et ta pididi tullema. ” ” —
„ Ei wõi minno herra tulla ;
„ Temmal tahhap südda sulla,
„ Et kiik asfi alwas lät. ”

„„ Mes sa lorrat, rummal zigga !
„„ Kos sa nida kaugas jäit ?
„„ Sinno pääl om herra wigga !
„„ Kas sa wällau keppe näit ? ” ” —
„ Sure herra, andke aiga,
„ Küil sis omma ädda kaiba,
„ Sis kiik asfi äste lät. ”

„ Da=rehhi olli pesša,
„ Pididi uppe keetma ka ;
„ Nink kui poig, ke targemb esša,
„ Naksfi neid sis küllima.
„ Da kangešt kaswiva,

„Ni et neide rahhaga
„Loda munna-wölga massa.“

„„Toge witsa! — Wälla kassa! —
„„Ta om mörro wina täis.“ —
„Herra, mul om weel iits asfi,
„Mes mul melest ärraläits:
„Körtsmik olli munne audnu,
„Kebda tulli katlan raudnu,
„Siski kannapoige sai.“

„„Ha, mo Mats, sa ollet wöitnu!
„„Mats, sul om iits kawwal pä!
„„Su, et sinna lina söitnu;
„„Nüüid om asfi jälle ä.
„„Sul om nüüid paar rubla massa
„„Körtsimehhe ahne kassa.
„„Rahhoterwist herrale.“ —

Mo lõhmus.

Mull' ei olle midä ilman
Armsamb kui mo ellopait;
Minno muido kurwan silman
Siin iits rõmo-pisjar läik.

Wannast kurwasfiwa miuno
Päiw nink ö — nink miuno meel;
Siin kuldkarwa laulja linnu
Kuulda; — minna ella weel.

Ida, warra aiwa miuno,
Ni kui purjet kange tuul,
Kurwa mõtte; nüüd ne linnu
Laulwa minno kõrwal', suul'.

Kenma towa nulle rahho,
Rõmo minno onede;
Ei ma nüüd ämb tallu tahhu,
Ole koddun rahhule.

Lõhmusse päält päiwa alla
Puhhup laulo-loja mees;

Te ma ilda affan walla,
Mitswist möttist südda kees,

Tuhhat kuldsit möttit kandwa
Mulle läbbi lõhme=pu
Pühha engli; mulle andwa
Laule tähhe, päiw nink fu.

Minno laulel' wise luwwa
Wõtta, laulo kuningas,
Omna kannelt wõtta puwwa
Minno rinda, minno paas!

Armas aig weel kawwa wajo
Mlla läbbi lõhme=pu!
Sinno pole minno ajo
Kääntu om, mo südda, fu.

Lõhmus, kaswa taiwa tulen, —
Mulle wastfit laule to,
Minno onen, minno ulen
Suri nori asju lo!

Mo org.

Ma saise kõrge mäe pääl,
Kink kaije alla orgu;
Sääl kõmmas laste laulo ääl,
Kink lamba leiwa sõrgu; —
Ent onnman melen mõtli ma:
Mes wõip kül orrun figgida? —

Ja säitse aastat olliwa,
Toost ajast mödalänu,
Kui orgu mahhajätti ma,
Kink taad es olle nännu;
Ma olli mehhes kasunu,
Org oll' mo melest kaddonu.

Siin saisten nida mõttelden
Ma kuulje ütite äle,
Se õigas minno sõamen:
Kuis kaet orru päle?
Sääl allan kaswi lillikenn',
Ke kand full' äälmit lotusfen.

Kui terraw odda awas se
 Mo söand kangešt ärra ;
 Ma rühkse alla kermeste,
 Es kule ilma kärä ! —
 Mo südda sulli silmaween,
 Mo kehha tilkse ihhoeen *).

Mo löwä, mes mo südda siin
 Jo paljo a eest nämmu !
 Se õng mes kostutamb kui piim
 Oll' minnušt ärralännu :
 Ma laula, oh laula ka Gesti=mees,
 Eht iggi kül sonin niink söamen kees ! —

Laula ni kawä, kui keel sul weel painup,
 siin ärra ja puhka !
 Uinut ja, enga sis õnsast, sest pissara otswa
 so tuhka ! —

*) iggin.

Jubhataja.

lehekülg.

1.	Paulja engel ja temma kullane kannel	3
2.	Äitõme - mehhe	9
3.	Pühhapäitõ	12
4.	Pühha õ	14
5.	Wastne aig; wastne ello	19
6.	Sutwõiste pühha	21
7.	Autõ Aleksandrele!	23
8.	Jummalaga rahho-org	24
9.	Sõamehhe rõmolaul	26
10.	Pillikenne nink inneminne	28
11.	Mo roskenne	28
12.	Mo engel	29
13.	Mo tuwtõikenne	31
14.	Mo one	34
15.	Ärra jätta armo mahha	34
16.	Beigmehhele saja - päitwa ommungul	36
17.	Brubite saja - päitwa ommungul	37
18.	Beigmees nink mõrõja	39
19.	Tõnnis ja Maije	40
20.	Mo päitõ	41
21.	Ihkaminne	44
22.	Tüttarlatsõ kaibaminne wõral maal	46
23.	Rõsi ohhata	49
24.	Sige tuggi	51
25.	Radduto aig	52
26.	Pit om tullew aig	55
27.	Mo adra-luits, mo plõo-sultõ	55
28.	Ketwõi	56
29.	Karjalatsõle	58
30.	Närtõwad lilled	59
31.	Õlle - laul. 32. Rõmo - päitwa nink arm	60, 62
33.	Rõmus Mihkel. 34. Herra ja Mats	65, 66
35.	Mo lõhmuõ. 36. Mo org	72, 74